ROSENBERG ALFRED

ZSIDÓKÉRDÉS VILÁGPROBLÉMA

FRONT

Alfred Rosenberg (1893 - 1946)

Előszó

Az európai zsidókérdés megoldásának végső módozatai még olyanok előtt is ismeretlenek, akik egyébként a napi politika síkján szívesen foglalkoznak a zsidókérdéssel, sőt gyakran a zsidókérdés szakértőinek tüntetik fel magukat. Ma már mindannyian tudjuk, hogy a zsidókérdést nem csak Németországban, Olaszországban, vagy Magyarországon, de egész Európában véglegesen meg kell oldani. A végső megoldás módját azonban kevesen ismerik és gyakran azt gondolják, hogy egy-két erősebb-gyengébb rendelettel, törvénnyel már ki is merült a kérdésnek és a kísérő problémáknak az a tömege, ami már majd kétezer esztendő óta izgatja Európa népeit.

Legyünk tisztában ennek a kérdésnek roppant jelentőségével és végre valahára ismerjük el, hogy a zsidóság minden más fajtát felülmúló szívósságát és csökönyös hatalomvágyát csak az összes európai nemzetek közös összefogása és őszinte elhatározása törheti meg.

Rosenberg Alfréd a zsidóság terveinek, céljainak és munkájának legalaposabb ismerője, mint a Frankfurtban székelő Zsidókérdést Kutató Intézet vezetője sok nagy munkája mellett ebben a kis füzetben rámutat a palesztinai zsidó államalapítási terv igazi hátterére és megcáfolhatatlan érvekkel bizonyítja a világ zsidókérdésének minden nemzetre és fajtára halálos tevékenységét.

Rosenberg Alfréd, mint a Német Nemzetiszocialista Munkáspárt egyik vezetője ebben az írásában nemcsak a maga, hanem a hivatalos német felfogást is ismerteti olvasóival. És ez a tény adja meg ennek a kis füzetnek igazi jelentőségét...

1942. október hó.

Fiala Ferenc

A jelenlegi háború minden idők egyik legnagyobb kiterjedésű világküzdelme. Kimenetele nemcsak az európai, de az Európán kívül élő nemzetek sorsát is évszázadokra határozza meg.

A kezdetben még kialakulatlan arcvonalak a külső erők dinamizmusától hajtva másfél esztendő alatt félreérthetetlen irányba fejlődtek. A szemben álló felek nagyjából az 1914. éviek, bár néhány állam új állást vett ebben a harcban, hogy jövője biztosítása érdekében ott hatoljon, ahol azt nemzeti érdeke megköveteli. — A helyzet jellemzéséül a következő jelképre utalok. Douaumont — Verdun egyik legforróbb küzdelmeket átélt erődje — előtt hatalmas, tíz méter magas és harminc méter széles fehér kőfal áll. A fal közepén zsidó betűk alatt ez a szöveg olvasható: *„A világ zsidói azoknak a zsidóknak az emlékére, akik az egyesült hatalmak oldalán véreztek hazáikért."* Ennek az emlékműnek a felirata a zsidóság győzelmi mámorának a jelképe, de bizonyítéka annak is, hogy némely győzelemben a zsidóság mennyire félreismerte a világpolitikai helyzetet. Mert mindig, valahányszor a múltban egy nép odáig süllyedt, hogy a zsidó pénz már majdnem hatalmába kerítette, a győzelmi mámorától ittas zsidóság olyan kérkedő hencegésbe kezdett, amely az alapjában teljesen buta zsidó felfuvalkodottság igazi arcát felfedte és már egyedül ezzel is felidézte az ilyen fordított népi, ill. faji rétegeződés ellen támadó erkölcsi és politikai ellenállást.

1919-ben azonban tulajdonképpen mégis igaza volt a zsidóságnak, mikor ezt a szemtelen feliratot elkészíttette, hiszen már 1914-ben befejezett tény volt a zsidó-brit nagytőke bekerítő háborúja azok ellen az államok ellen, amelyek múltjuk a vér és jelleme alapján ösztönösen, vagy öntudatlanul tiltakoztak a zsidó pénz uralmának ilyen megnyilvánulása ellen. Az egykor Herzl Theodor által alapított s a világháborúban naggyá lett cionista mozgalom volt az élcsapata a nyílt fellépéstől itt-ott húzódó zsidó pénzarisztokráciáknak. És ez a mozgalom valóban úgy dolgozott, ahogy azt alapítója kívánta. Ennek a Herzl Theodornak naplójában megtaláljuk azt a

történelmi emlékiratot is, amelyet Herzl a világ zsidóságának nevében küldött lord Lansdowne-hoz és amelyben a világ zsidósága Nagy-Britannia támogatójául kínálja fel magát.

Ebben az emlékiratban Herzl kijelenti, hogy — keveset számítva — mintegy tízmillió zsidó él a világon. Ezek természetesen nem állhatnak mindenütt nyíltan az angol lobogó alá, de mindannyian szíveikbe zárnák Angliát, ha nagy cselekedete által (a zsidó állam megalapítása) az egész zsidóság védura lenne. Egy csapásra — írja szó szerint Herzl — tízmillió olyan titkos és hűséges alattvalót kapna Anglia, akik szerte e világon minden elképzelhető hivatási ágban dolgoznak. Tűt és cérnát árulnak Kelet igen sok kis falujában, ott vannak a világ nagykereskedelmében is, az iparban és a börzén is, vannak közöttük tudósok; művészek, újságírók és minden más foglalkozást űzők. És ezek egyetlen adott jelre mind annak a nagylelkű nemzetnek a szolgálatára állanak majd, amelyik megvalósította az oly régóta vágyott kívánságot. Anglia tízmillió ügynököt kap, amelyek mindegyike nagyságot és befolyást jelent. Bárcsak megértené Anglia milyen értéket jelent számára, ha megnyeri a zsidó nép hajlandóságát!.

A börze és a zsidó pénzarisztokrácia egyesülésének ebben a szellemében alakult ki aztán a világháború előtti évtizedek politikája. Az is bizonyos azonban; hogy nem egy politikai kérdés maradt megoldatlan, hogy egyik másik nép abban a tévhitben élt, mintha népi sajátosságát és politikai szabadságát csak az Angliával kötött szövetség keretében tudná biztosítani. Bizonyos emellett az is, hogy egyes, valójában zsidóellenes népek 1914-1918-ig azért állottak az Entente oldalára, mert közvetlen szomszédaikban nagyobb ellenséget véltek felfedezni. Meggyőződésünk azonban, hogy ezek a népek egyre jobban be fogják látni, — ha ugyan már be nem látták —, hogy az 1919-es versaillesi és a többi páriskörnyéki béke rájuk sem hozott áldást, hanem inkább lassú elvérzésüket eredményezte, hogy ezek a békék épp oly aljas művei voltak a zsidó pénzhatalmasságoknak, mint az a terv, amely nyolcvanmillió németet akart rabszolgává tenni, ami végeredményben semmi más, mint egy szörnyű merénylet Európa és annak történelme ellen.

Ma pedig, amikor a zsidó pénzhatalmasságoknak sikerült mégegyszer több nemzetet saját céljaik szolgálatában Németország elleni háborúba rángatni, vissza kell emlékeznünk egyes tényekre, még akkor is, ha azok csak szembeötlő szimbólumai egy bizonyos történeti állapotnak. Angliában az egész zsidóság természetesen Anglia mellé állt. Herzl Theodor álma az ú.

n. Balfour deklaráció révén 1917. november 2-án teljesedésbe ment, mikor is Anglia a cionizmus vezére — Weizmann professzor — előtt vállalta hogy Palesztinában zsidó hazát alapít és ígéretet tett, hogy ennek a „Zsidó államnak" a megalapítása nem fogja veszélyeztetni a zsidóságnak a többi államokban már kivívott jogait. Az Egyesült Államokban a pénzügyeket angol részről a Rothschildok tartották kézben és a zsidó világsajtó egyhangúlag szállt síkra a brit-zsidó pénzarisztokrácia győzelméért. Franciaországban Clemenceau mellett Georges Mandel (eredetileg Rothschild Jerobeam) működött, mint a Németország elleni gyűlölet állandó szítója és Clemaneau bizalmának teljes letéteményese. Ez a Mandel végül is 1939-ben Reynaud alatt belügyminiszter lett és mint ilyen a legkíméletlenebbül üldözött minden népi szellemű és egy okosabb politika érdekében küzdő franciát. A világháború alatt a francia pacifistákat is a zsidó Ignace ítélte el és amikor ez később meghalt, temetésekor úgy a francia kormány, mint a zsidóság mélységes köszönetüket nyilvánították, mert a francia békepártiak százait börtönözte be, vagy juttatta vérpadra ez a zsidó. Észak-Amerika azért lépett be a háborúba, mert a zsidó Morgan és nagybankár társai elszakíthatatlan szálakkal voltak összefűzve az angol nagytőkével, Wilson rendeletére minden zsidó és nemzsidó bankot és pénzintézetet alárendeltek egy csupa zsidó pénzeszsákból álló társaságnak, amelynek vezetője a zsidó Baruch Bernát volt Ez a Baruch teljes ellenőrzést gyakorolt az Egyesült Államok ipara felett és besúgói ott voltak az ú. n. szabad amerikaiak minden vállalkozásánál; vezérkarával a világzsidóság olyan hírszolgálati irodáját építette fel, amilyenre még nem volt példa. Ez után pedig Wilsont, aki állítólag a békét akarta és akit békeapostolként választottak meg, könyörtelenül előtérbe tolták. És amikor a fegyverrel és lőszerrel megrakott Luzitániát megtorpedózták, akkor felhangzott a harci kiáltás a német barbarizmus ellen és a pénz diktatúrájának fenntartása érdekében az amerikai népet harcba küldték Európába! — A versaillesi béketanácskozásra utazó Wilson elnök kíséretében nem kevesebb, mint 117 zsidó volt, és amikor a békekonferencia összeült, amelynek az élén az ú. n. hármak, vagy négyek tanácsa állott és amikor a tárgyalók a különböző nyelvek miatt nem értették meg egymást, akkor a zsidóság a tanácskozásokhoz a zsidó Mantoux tanárt csempészte be tolmácsnak, hogy az ő révén értesülhessen a tanácskozások legbizalmasabb dolgairól is. Hogy azután akár a párizsi Mandel, akár a londoni Sasson, vagy a Wilson zsidók egyike adta tovább a tudósítást; nem fontos, nem is tudjuk, — tény azonban, hogy mindhárom

tanács vezető zsidajai megegyeztek abban, hogy egy zsidónak tolmácsként minden, még a legbizalmasabb tanácskozáson is jelen kell lennie.

Miközben pedig az egyik oldalon elkerülhetetlennek tartották a harcot, addig a másik oldalon álló Németország ezekkel a hatalmakkal szemben távolról sem volt kellőképpen felfegyverkezve. De épp ilyen természetes, hogy amíg az egész zsidóság Angliáért, New-Yorkért és Franciaországért izgult, addig a németországi zsidóság —, ha a kezdet kezdetén a hazafias fellángolás láttán tartózkodó is volt — az első politikai és katonai nehézségeket arra használta fel, hogy megkezdje a Német Birodalom elleni hazaáruló akciók első sorozatát. Szükségtelen bővebben emlékeztetnem arra az ezer és ezer esetre, amely még élénken él mindannyiunk emlékezetében: Lévy Pál és Cohn szociáldemokrata képviselők viselt dolgaira, a különleges bizalommal felruházott Rathenau Walther kaján szavaira (aki különben az amerikai zsidó Baruchéhoz hasonló helyzetét a német nép legborzalmasabb kifosztására használta fel), arra a bárdolatlan káromlásra, amelyet az ú. n. régi zsidók támogatása mellett árasztott Németországra egy keletgalíciai zsidó söpredék. Ezek a dolgok azonban mind elősegítették a németség ébredését és ráeszméltek a zsidó szellem igazi lényegére. Ellenálló erejük pedig a legátütőbb erővel a Nemzetiszocialista Német Munkáspártban érvényesült.

A dolgok ilyen állása mellett magától értetődik, hogy a németországi zsidóság minden erejével azt a politikát támogatta és védelmezte, amely a német népet évtizedekre szólóan arra ítélte, hogy minden munkájával rabszolgasorsban a zsidó és nemzsidó pénzhatalmasságok érdekeit szolgálja. Ebben az időben lehetséges volt még egy olyan cikk megjelenése is, (az egyik frankfurti zsidó újságban), amely az 1921-ben összeült washingtoni konferencia alkalmából azt írhatta, hogy ez a kongresszus készíti elő az angolszászok világuralmát s ennek mi, németek csak örülhetünk! Amilyen félreérthetetlenül és szemtelenül fogalmazta meg annak idején Herzl Theodor lord Landsdownehoz intézett memorandumát, éppoly szemtelen nyílsággal magasztalta a német nyilvánosság előtt az akkor legnagyobb zsidó lap az angolszász-zsidó világhatalmat, mint amely majd irányítja az egész nagynémet birodalom sorsát is.

Ezt mi láttuk, átéltük és megismertük. De képtelenek voltunk elhinni, hogy a német történelem valaha is a piszoknak, az erkölcsi és politikai süllyedésnek ilyen mélypontjára juthasson; ez az egyre erősödő felismerés állította aztán fokozatosan a küzdőtérre a jellemes férfiakat, nőket és a

német ifjúságot, tudva, hogy ez a zsidó uralom csak addig tarthat, ameddig ellene nem fordul egy bátor és a pénz befolyásától független energia. Ezt a harcot mi, más politikai összeütközések és harcok mellett tizennégy esztendeig álltuk s minden alkalmat megragadtunk és kihasználtunk, hogy a korrupciónak ezt a piszoktanyáját kitakarítsuk, a zsidóság látszólag megingathatatlan lépését néhány nap alatt megdöntsük, és hogy majdnem egy évszázadig tartó zsidó befolyás után a német nép sorsának intézője a birodalomban ismét maga a német nép legyen! Ezt 1933-ban elértük! A nürnbergi törvények világtörténelmileg is forradalmi jelentőségűek és a nemzetiszocializmus feladata őrködni azon, hogy 1918. november 9-e soha többé vissza ne térjen Németországba, és soha többé; akár csak hasonló zsidó uralom be ne rendezkedjék a birodalomban. Nem szabad megtörténnie annak, hogy — amint azt Herzl jövendölte — német földön egy idegen hatalom „hűséges alattvalói" mint „német állampolgárok" éljenek és hírszerzői, zsidó kémei legyenek idegen céloknak, mégkevésbbé, hogy még egyszer valaha olyan szemtelen emléket állíthassanak fel, mint amilyen Douaumontban áll! Eléggé megedződtünk a harcban, hogy minden ellágyulás nélkül folytassuk a már egyszer próbát állt harcos politikánkat.

Ha az elején azt írtam, hogy a kis nemzetek egy része Anglia, Franciaország, és az Egyesült Államok oldalán vélte nemzeti szabadságát elérni, úgy ez kezdetben valóban ilyennek is tűnt fel. De, 1919 nem hozott békét az európai kontinensnek, meggyőződésünk szerint egyenesen arra törekedtek, *hogy az európai szárazföldet minél jobban atomizálják.* A nagy cél olyan erőelosztás megteremtése volt, amely adott pillanatban kellő nyomatékkal tudjon fellépni az ellen az államcsoport ellen, amely bizonyos ellenállást akar kifejteni a pariskörnyéki békeszerződésekkel szemben. Ami pedig a látszólag felszabadított államokban lévő zsidóuralmat illeti, arról a húsz éves európai politika áttekintése után megállapíthatjuk, hogy ezt a mozgalmat, mely a zsidók kényszer emancipációjával a balkán államokban kb. 90 éve kezdődött, könyörtelenül tovább folytatták. Mikor például a XIX. században Románia „szabad hercegség" lett, akkor a liberális államférfiak, élükön az angol zsidó lord Beakosfield-del (Disraeli) arra kényszerítették ezt az államot, hogy minden pálinkás vagy más zsidajának teljes jogú állampolgárságot adjon. Maga az Alliance Israelite Universelle hozta később nagy büszkeséggel nyilvánosságra a berlini konferencián szereplő képviselőinek ezirányú levelezését. Ezekből a levelekből kiderült, hogy az Alliance megbízottjai úgy Disraelivel, mint a német zsidó

Bleichröder Bankárral beható tárgyalásokat folytattak a látszólag felszabadított Balkán államok kizsákmányolására vonatkozólag.

Ezekben az évtizedekben több világosan látó román, köztük egy nagyobb csoport képviselő emlékirattal fordult az akkori államok liberális kormányaihoz, melyben előre megjövendölték ennek a lépésnek gazdasági és politikai következményeit, amelyek később sajnos be is következtek.

Hasonló folyamaton esett át Német-Ausztria is, amelynek lakossága ösztönösen védekezett a trón, az oltár és a zsidóság szövetsége ellen. 1919 után Ausztriának is végig kellett mennie a korrupciónak ezen a piszkos útján, ami ellen mi Németországban tizennégy esztendeig küzdöttünk. Magától értetődik, hogy az ú. n. győztes államoknak is drágán kellett megfizetniök a zsidóság segítségét. A fontosabb zsidó gócok Angliában is erőre kaptak és azoknak a minisztereknek, akik valóban angol érdekek szolgálatában állottak, minduntalan meg kellett bukniok a közvetve zsidó érdekeket szolgáló politikusok miatt. Németországnak azonban zsidó pénzarisztokráciája és zsidó sajtója mellett még a nemzetközi nagy zsidó kizsákmányolási politika költségeit is viselnie kellett.

Ha ma Londonból, vagy New-Yorkból ismét a szabadság és a humanitás agyoncsépelt frázisait halljuk, akkor az alábbi döntő mozzanatra hívom fel a figyelmet. Wilson nem mint magánszemély, hanem mint az Amerikai Egyesült Államok elnöke hirdette meg a maga 14 pontját: Ez a 14 pont volt az alapja az 1918. évi fegyverszüneti egyezménynek, miután négy hétig tárgyaltak róla. Az alappontokat az Entente éppúgy elfogadta, mint Németország. Ezt a 14 pontot később mind Páris, mind London egyszerűen megtagadta, szisztematikusan elárulta. Az Egyesült Államok elnöke nem tartotta be hivatali szavát és ma a német nép szemében, mint szószegő szerepel. Az Egyesült Államoknak húsz évi idejük volt arra, hogy jóvá tegyék volt elnökük bűnét, illetve, hogy a demokrácia szószegését kikorrigálják. Valójában azonban épp az Egyesült Államok állottak a német nép kizsákmányolóinak élére. Amit mi harci éveink alatt Dawes jóvátételnek, vagy Young egyezménynek neveztünk, az tulajdonképpen az angol demokrácia és a Rothschild köztársaság bajonettjeire támaszkodó kizsákmányolási politika volt arra, hogy Németországot bizonytalan évtizedekre a többi államok munkarabszolgájává tegyék. Gúnyosan mondotta ebben az időben az egyik amerikai szenátor, hogy Németországban az asszonyokat is az ekék elé lehet fogni. A német jóvátételi pénzekkel sok virágzó várost, óriási iparteleppeket építettek Franciaországban; ezekkel alapítottak angol gyárakat, ezek a

pénzek folydogáltak kamatként vissza New-Yorkba és úgy látszott hogy ez a pénzfolyam minden időkre biztos, gond- és munkanélküli, kényelmes és örökké tartó pénzforrása lesz az Egyesült Államok minden bankárjának.

Ez az a szabadság, amelyet Roosevelt, mint Wilson méltó utóda annyit emleget. Hogy Roosevelt igazi lényére rávilágítsunk, meg kell említeni, hogy legutóbbi tárgyalásai során egyetlen egy esetben sem tudta nélkülözni zsidó tanácsadóit és a döntő kérdéseknél kizárólag rájuk hallgatott. Már 1933-ban a zsidók emlékérmet verettek Roosevelt tiszteletére. Az érem egyik oldalán Roosevelt feje, a másik oldalon pedig, mintegy jelzéséül annak, miért is kell neki küzdenie, a hatágú zsidó csillag volt. Roosevelt kötelességéhez híven állandóan zsidó tanácsadókkal veszi magát körül: Ezek közé tartozik a bécsi Frankfurter Félix zsidó professzor, aki a zsidó ügyvédek utánpótlási ügyeinek a kurátora, ő gondoskodik arról, hogy ezek a zsidók az Egyesüli Államok minden fontosabb hivatalába bejussanak. Ma ő a legfelsőbb szövetségi bíró, közeli barátja az elnöknek Rosenmann Sámuel, a new-yorki legfelsőbb bíróság tagja, továbbá a jelenleg pénzügyminiszter: Henry Morgenthau, az USA törökországi volt nagykövetének a fia. Ehhez a Morgenthauhoz intézett nemrégiben rádiótelegrammot a szaloniki B'nai-B'rith zsidó szabadkőműves nagypáholy. A sürgönyben a páholy megköszöni nagy testvérének, Morgenthaunak azt amit a világ zsidóságáért, illetve a görög zsidókért tett. Ha az ember Roosevelt beszédeit olvassa, akkor fejcsóválva állapítja meg a beszéd kultúrálatlanságát és annak belső következetlenségeit. Rögtön megértjük azonban e beszédek legalacsonyabb rendűségét, ha tudjuk, hogy ezeket a beszédeket a demokrata párt propagandafőnöke: a zsidó Charles Michelsohn írja. — És ezzel a zsidó konzorciummal és munkatársaival —, akiket név szerint felsorolni órák kellenének — kezdte meg Roosevelt az úgynevezett szociális újítások bevezetését. Az Egyesült Államok népe több mint húszmillió dollárt adott ezekre a kísérletezésekre. És Amerikában, a világnak egyik nyersanyagokban szinte kimeríthetetlen részében ma mégis tízmillió munkanélküli ődöng az utcákon. Egy bizonyítékkal több, hogy micsoda őrültség szociális reformokat olyan faj fiaival végrehajtani, mely faj lényegében egyetlen csepp szociális érzék sincs, de annál több a népek kiuzsorázására való hajlam.

Az amerikai elnök, aki elődjének, Wilson elnöknek babérjait óhajtja felfrissíteni, nemrégiben Hollywoodban — ebben a rettenetesen nagy giccs filmvárosban járt. A filmesek gyűlésén tartott felszólalásában kijelentette, hogy az amerikai szabadságideált az amerikai film közelítette meg a

legjobban. Roosevelt bizonyára tudta, hogy miért pont a mai időkben hangsúlyozta ki ennyire az amerikai film jelentőségét. Egyszerűen azért, mert az amerikai filmgyártás száz-százalékig zsidó kézben van: Marcus Loew, Adolph Zukor, Samuel Goldwin, Carl Laemmle, Louis Zelnick, Louis Mayer, Wiliam Fox stb. Minden filmprodukciót ezek az emberek csinálnak, — s így ténylegesen egyáltalában nem beszélhetünk amerikai, hanem csak zsidó filmről. Ha ezt a tényt a maga őszinte valóságában vizsgáljuk, akkor meg kell állapítanunk, hogy azok a férfiak, akik valamikor vérük hullásával végezték a hódítás pionír munkáját, ma csak csendes szemlélői lehetnének olyan dolgoknak, ami ellen valamikor minden erejükkel küzdöttek. Mert azt állítani, hogy a régi amerikai szabadság pionírjai ugyanazért a szabadságért harcoltak, amit ma az ízléstelen amerikai filmvállalatok jelentenek, ez — enyhén szólva — az elképzelhető legocsmányabb halottgyalázás. És hogy ezt pont az amerikai köztársaság elnöke mondja, ez olyan szimbólum, amít a világ népei sohasem felejthetnek el.

Ha mi, németek az amerikai filmekkel kapcsolatos viszonyunkat vizsgáljuk, akkor az amerikai szabadság eszmének ezzel a „megnyilatkozásával” szemben a következőket mondhatjuk: sok amerikai filmet, amennyiben azokban valóban amerikai színészek játszottak, megmosolyogunk, mert értékelni tudjuk az amerikai helyzetkomikumot, megértjük a társadalmi iróniát és az öngúnyt is, de alapjában mégis olyan érzéssel ültünk a moziban, amivel az ember a legjobb esetben is legfeljebb egy cirkuszi előadásra megy. De azt se mondhatjuk éppen véletlennek, hogy az új zsidó-amerikai szabadságeszme nemzeti hősének a zsidó Charlie Chaplint állították a tömegek elé. Soha, egyetlen németnek sem jutna eszébe komolyan hinni, hogy az amerikai filmeknek ez az ízléstelen bohóckodása jelenti egy nép igazi szabadságát. Roosevelt hollywoodi beszéde csak megerősíthet bennünket abban a hitünkben, hogy védekeznünk kell a fehér faj és általában minden kultúrfajta ilyen szellemi elfajzása ellen. Egyébként pedig, ha az ú. n. amerikai kultúráról beszélünk, akkor még egyet meg kell állapítanunk: egész Amerikának még ma sincs állami operaháza. A Metropolitan operát tőzsdések egy csoportja tartja fenn. Chicagoban is hasonló a helyzet. Máskülönben pedig 130 millió ember úgynevezett kultúráját néhány vándorszínész ápolja. Miközben az állítólag barbár Németország minden valamire való város, egy jó operaház és megfelelő drámai színház fenntartására törekszik, addig a világnak ez a legnagyobb országa még csak meg sem próbálta, hogy legalább az alapköveit rakja le egy eljövendő kultúrfejlődés

lehetőségének. Ami a nagy gondolkodókat, szobrászokat és költőket illeti, hasonló a helyzet. Ezzel szemben az egész világot édeskés és hazug giccsművekkel árasztják el: amelyek talán tetszenek a Broadway emberkeverékének, aki azt hiszi, hogy ezek a nevetséges kiállítású revüorgiák jelentik a szabadságot és kultúrát, az igazi kultúrember elött azonban csak a roppant zuhanás tényét igazolják.

Roosevelt úr jól tudja, hogy neki is azon az úton kell haladnia, mint amelyen Wilson haladt. Ezt az utóbbit is az amerikai nép akkor választotta elnökéül, amidőn megígérte neki, hogy békéről és szociális jólétről fog gondoskodni. Roosevelt úr is tehát a már előbb említett zsidókon kívül mintegy pokoli szimbólumaként a pillanatnyi világhelyzetnek — ugyanazt a zsidót választotta fegyverkezési programja diktátoraul, mint elődje: az öreg Baruch Bernátot! Ezzel az Egyesült Államok ipara ma ugyancsak zsidó spiclirendszer befolyása alatt áll és a becsapott amerikai népet ma ugyanazokkal a hazugságokkal csalják az Európa elleni háborúba, mint 1917-ben, elfeledtetvén, hogy Amerika végeredményben Európának köszönheti létét! Csakhogy London és New-York uralkodó zsidó és pénzhatalmasságai ma egyben tévedtek. Mi ugyanis nagyon jól tudtuk, mikor 1933-ban Németországban letörtük a zsidók uralmát, hogy ezzel magunkra zúdítjuk a világ zsidóságának feneketlen gyűlöletét. Ezzel a gyűlölettel azonban, — amennyiben ez bizonyos állami körökkel volt kapcsolatos — sok dolgunk közepette nem igen törődtünk. Így kellett viselkednünk, mert még meg volt a lehetősége annak, hogy e fölött a nagy zsidó világpolitika fölött előbb, vagy utóbb mégis csak győzedelmeskedik egyik-másik nép legsajátosabb érdeke. Így kellett tennünk, hiszen a lehetősége mégis csak fennállott annak, hogy Franciaországban, vagy Angliában felülkerekedjenek azok az erők, amelyek belátják a versaillesi békemű őrületét és elkezdik a küzdelmet az ellen az egész Európát megsemmisítő politika ellen. Ez alatt a húsz esztendő alatt minden államban valóban megfigyelhettük jó néhány bátor ember ilyen irányú tevékenykedését. De mi még ekkor sem akartuk elmérgesíteni a helyzetet azzal, hogy más államok valamelyik zsidó miniszterét vagy más hasonló személyiségét támadjuk. Ezt átengedtük az előbb említett erők játékának, de mindig figyelemmel kísértük az eseményeket és minden eshetőségre felkészültünk, mert reméltük, hogy a többi népek is találnak majd valamilyen kiutat. Ehelyett azonban meg kellett érnünk, hogy a világ összes fővárosaiban új zsidó bojkott- és szennyirodalom nőtt naggyá ellenünk. Sőt sok kis állam is, amelyik bennünket állandóan fennhéjázón ki

akart oktatni — s nagyrészt még ma is szeretne — mérték nélkül bocsátotta hirdetőoszlopait és kirakatait az ellenünk irányuló heccpropaganda rendelkezésére. Ezeknek a nemzeteknek azonban, amelyek ezt tudták, sőt elősegítették, ma nincs joguk panaszkodni azért, mert területükön német csapatok állanak. És végezetül a zsidóság megfeledkezett arról, hogy ma már nem olyan egyszerű a világot felsorakoztatni Németország ellen, mert a 14 évig tartó nemzetiszocialista harci időszak más nemzetek harci időszakává is lett! Azok a nemzetek, amelyek ma Németország oldalán állanak, belátták, hogy az ő igazi érdekeiket többé nem lehet összeegyeztetni a zsidó és egyéb pénzhatalmasságok érdekeivel. És ahelyett, hogy Németország bekerítése sikerült volna a német nemzetiszocialista forradalom és haderő majdnem egész Európát egyesítette a zsidó és egyéb pénzhatalmasságok fenyegető hatalma elleni küzdelemben. Az 1940-es év azért játszott döntő jelentőségű szerepet az egész nagy népi világforradalomban, mert ekkor vertük tönkre a Rothschild köztársaság csapatait, mert azóta vette birtokába visszaverhetetlenül a német hadsereg a La Manche csatornát és az Atlanti-óceán partvidékét és azóta vette védelme és oltalma alá az egész északi térséget.

Ezért lelt egy óriási átalakulás roppant háborújává az a háború, amelyet a német hadsereg Hitler Adolf vezetésével vív. Nemcsak a francia forradalom gondolatvilágát adja át a múltnak, hanem megállítja azt a tervszerű vérfertőzést is, amelyet a zsidóság és csatlósai immár több mint száz esztendő óta végeznek Európa népei között A zsidókérdést, mely 200 esztendő óta megoldatlan feladata az európai népeknek, a nemzetiszocialista forradalom mind Németország, mind egész Európa számára meg fogja oldani! És ha fölmerül a kérdés: milyen formában, — erre a következőket válaszoljuk. Az utóbbi évtizedben igen sok szó esett a zsidókérdés megoldását célzó zsidóállamról és a cionizmus jámbor emberek előtt még talán ma is ártalmatlan kísérletként szerepel, amellyel maga a zsidóság úgy látszik meg akarja oldani a zsidókérdést. A valóságban azonban sohasem létezett zsidó állam s a jövőben sem lesz soha! A földgolyó többi népeitől eltérően a zsidóság nem vertikális — tehát minden foglalkozási ágat felölelő — tagozódás, hanem ellenkezőleg horizontális réteg, amely a többi nép keblén belül a szellemi és anyagi áruközvetítő szerepét sajátította ki magának. Másodszor pedig a zsidóállam céljaira kiszemelt Palesztina egyáltalán nem alkalmas arra a célra, hogy ott önálló államot létesítsenek. Túlságosan kicsi ahhoz, hogy 15 millió embert befogadjon, tehát már ezért sem alkalmas a

zsidókérdés megoldására. Igaz, hogy a cionizmus tulajdonképpeni célja nem is a zsidóságnak egy államban való összefogása volt, hanem ma is egész más célokat hajszol. Palesztinában egy törvényes zsidó állam formájában a tiszta zsidókból álló világközpontot akarták megvalósítani, hogy aztán a nagy nemzetközi konferenciákon a zsidó nemzet képviselői mint teljes jogú tárgyalófelek jelenhessenek meg. Emellett Palesztinából egy, a Közel-Kelet ellen irányuló hatalmas gazdasági felvonuló terepet akartak alkotni. Harmadszor pedig ez a zsidó állam lenne hivatva betölteni a menedékvár szerepét, azaz a világ többi államaiból kiutasított zsidók itt találnának otthont, hogy aztán új névvel, és új útlevéllel felszerelve olyan államban folytassák bomlasztó munkájukat, ahol még nem voltak. Végül pedig egyáltalában nem gondoltak arra, hogy a Németországban, Angliában, Franciaországban és Amerikában élő zsidók állampolgári jogait csak a legkisebb mértékben is megrövidítsék. A zsidók ugyanis megtartották volna német, angol, francia, stb. állampolgárságukat és így közelebb jutottak volna a térnélküli zsidó államhoz: Palesztina lett volna a tiszta zsidó központi állam és a zsidó pénzarisztokrácia ott ült volna mégis minden más európai állam kormányrúdjánál. Ez az álom azonban már véget ért!

Most a mi feladatunk, hogy jól és alaposan átgondoljuk, hogyan és miként akarjuk elhelyezni a világ zsidóságát. Ez semmi esetre sem történhet meg egy önálló állam formájában, csak abban az elgondolásban, amit én zsidó rezervációnak nevezek. Reméljük, hogy a jövő államférfiai megtalálják a végleges megoldás módját és lassan-lassan bekövetkezik a zsidóság végleges letelepítése oda, ahol tapasztalt rendőri felügyelet mellett a zsidóságot rászoktatják arra a munkára, amit eddig ők csak a nemzsidók kötelességének tartottak.

Ennek a gyakorlati megvalósításáról, továbbá letelepítésére alkalmas helyről az utóbbi évek során természetesen sokat beszéltek. Nem szükséges ezeket a részleteket újból megtárgyalnunk. A megoldás egy elkövetkezendő tárgyalás feladata lesz. Gondoljuk meg azonban a lépésnek a lényegét: a zsidóságnak minden európai államban úgyszólván határtalan uralma után mindezen államoknak milyen óriási átállítást kell majd keresztülvinniük, hogy ezt a zsidó fajt majd kétezer éves élősködés után száműzzék a kontinensről. Ez mutatja, hogy milyen óriási politikai és világnézeti forradalom az, amely ma Európában végbemegy. Itt mutatkozik meg a fascizmussal egyesült nemzetiszocializmus nagysága, amely egy régi kort zár le és egy új világot indít el a maga győzelmes útján. Ez az új kor az

élet minden kérdését mérlegre teszi és megalkotja egy jövendő élet követelményeit. A kérdések középpontjában pedig a zsidókérdés áll, amelynek megoldása döntő feltétele Európa népei újjászületésének.

Így áll ma több vonatkozásában is világosan előttünk a zsidókérdés, mint a nemzetek tisztaságának problémája ami semmi egyéb, mint a sajátos nemzeti hagyományok szükségszerű védelme, mindazon népek előtt, amelyek még súlyt helyeznek kultúrájukra és jövőjükre. Ez pedig azok számára, akik a zsidó pénzdiktatúra alatt képtelenek megoldani szociális problémáikat, egyelőre gazdasági probléma. Egyben azonban politikai kérdés is, mert igen sok államban még nem kristályosodott ki a zsidóság pénzügyi hatalmának a letörésére irányuló döntő akarat. Végezetül történelmi-világnézeti kérdés is, amelyet akkor adtak fel az európaiaknak, amikor az első zsidó Rómába vándorolt. Ezek a problémák teljes egészükbe megoldásra kerülnek. Mi, nemzetiszocialisták pedig az eddigi kérdésekre máris egyöntetűen azt feleljük: *Németország számára akkor nyer megoldást a zsidókérdés, amikor az utolsó zsidó is elhagyta már a nagynémet életteret!*

És most, hogy Németország minden vérével és népisége erejével egyszer és mindenkorra megtörte Európában a zsidóság uralmát, és gondoskodott arról, hogy ne csak Németország, de egész Európa is megszabadulhasson a parazita zsidóságtól, most — úgy gondolom — minden európainak megmondhatjuk már, hogy *Európa számára csak akkor nyer megoldást a zsidókérdés, amikor a legutolsó zsidó is elhagyta végre az európai kontinenst.*

Teljesen mindegy, hogy egy ilyen programot öt, tíz, vagy húsz esztendő alatt hajtunk-e végre. Korunk közlekedési viszonyai elég fejlettek ahhoz, hogy az összes népek segítségével és közreműködésével ilyen nagyszabású áttelepítési tervet megvalósíthassunk. És meg is fogjuk valósítani a probléma megoldását, aminek szükségességét már harcunk első napján előre láttuk, — bár akkor még utópistáknak neveztek bennünket — s amit ma mint reálpolitikusok is vallunk. Ennek a kérdésnek a megoldásában minden nemzet érdekelt. És a szenvedély minden erejével kell kijelentenünk: nem tűrhetjük tovább, hogy a zsidó nagytőke a maga mocskos ujjaival mégegyszer beleavatkozzék akár Németország, akár pedig bármelyik európai nép ügyeibe. Nem tűrjük tovább, hogy a német városokban és falvakban német gyermekek helyett zsidó és néger basztardok szaladgáljanak. Nem tűrjük tovább, hogy az európai népek ősi kultúráját zsidó újságírók fölényes hangon szidalmazzák és sárba rántsák. Nem tűrjük ezeket a dol-

gokat; mert különben semmivé válna tizennégy esztendős harcunk és nyolc éves építő munkánk, sőt az is megtörténhetne, hogy pár évtized múlva a régi méreg újra hatni kezdene. Ebben a tisztító munkában még Roosevelt úr sem tud bennünket megakadályozni, akárhogy fog is össze Baruchhal és ponyvagyártó filmzsidajaival. Ellenkezőleg épp ez a kihívás, amellyel a zsidó parazita szellem ma a maga számára akarja kisajátítani a szabadság gondolatát, új ellenállásra sarkalja a német karaktert. A világtörténelem legnagyobb katonai szervezete — Hitler Adolf hadserege — gondoskodik majd arról, hogy örökre és végképp végétvesse annak az őrült kísérletnek, amely a fehér fajt még egyszer a zsidó nagytőke szolgálatában Európa ellen akarja vonultatni. Mikor Schopenhauer azt írta: „a zsidók hazája a többi zsidó", akkor azt értette ez alatt, hogy a zsidó hatalmi törekvések nem a földért, a rögért, a kultúráért és az államért dolgoznak, hanem azért hogy világgazdasági és világpolitikai vonatkozásban megteremtsék az összeköttetést a zsidóság egyes nagy parazita települései között. Hitünk, hogy ez a háború a népek nagy biológiai tisztító forradalmát is jelenti és egyszer majd azok a népek is belátják Németország igazát, amelyek ma ellenünk harcolnak és a háború végén rájönnek arra, hogy Németország ügye egyben az európai kontinens ügye is, a fehér faj ügye is; sőt a földgolyó minden kultúrfajának ügye is; mindazoké, akik kultúrájukért és állami létükért küzdenek. Így, ha majd egyszer józan ésszel felosztják ennek a földgolyónak nagy élettereit, reméljük megjön végre a népek számára a békének, jólétnek és munkalehetőségnek az a zavartalansága, amelyet évtizedekig a zsidóságnak soha ki nem merülő élősdi ereje rontott meg.

Ezért tekintjük mi ma is a zsidókérdést az együttes európai politika legfontosabb problémájának, amelyet meg kell oldanunk és amelyet meg is fogiunk oldani. És nemcsak reméljük, de tudjuk is, hogy ennek az óriási tisztító munkának a végén Európa népei mind, valamennyien egy úton fognak haladni.